

ת"פ 48938/01/15 - מדינת ישראל נגד דוד קריכלי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 48938-01-15 מדינת ישראל נ' קריכלי

בפני
בעניין: כבוד השופט בן-ציון גרינברגר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
דוד קריכלי
ע"י ב"כ עוה"ד אלון קריטי

הנאשם

גזר דין

1. ביום 16.6.2015 הורשע הנאשם בת"פ 48938-01-15 (להלן: "**תיק הסמים**"), במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של **החזקת סם שלא לצריכה עצמית**, עבירה לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא **לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש]**, תשל"ג 1973. כמו כן הורשע הנאשם בבית משפט השלום ת"א (ת"פ 40747-10-13, כב' הש' ל. מרגולין-יחידי) (להלן: "**תיק ההתפרצות**"), בעבירת **התפרצות למקום מגורים/תפילה**, עבירה לפי סעיף 406(ב) **לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**החוק**"), ובגניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק, ולקראת שלב גזר הדין צורף תיק ההתפרצות לתיק הסמים בבית משפט זה.

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן בתיק הסמים, ביום 15.1.2015 בשעה 19:30 לערך, החזיק הנאשם 300 בולי LSD ברכבו מסוג יונדאי מ.ר. 75-006-78.

3. לפי עובדות כתב האישום בתיק ההתפרצות, הנאשם פרץ יחד עם שותף לדירה בה התגורר הנאשם בעבר. בטרם עזיבתו, כחצי שנה לפני מועד הפריצה, הותיר הנאשם בדירה כספת פתוחה, במחשבה שהדייר הבא אחריו ישים בה דבר יקר ערך, ושומר בידיו מפתח הדירה שהיה ברשותו. ביום 15.10.13 בשעה 13:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם ברכב לדירה יחד עם שותפו. הנאשם הביא לשותפו את המפתח לבית והמתין ברכב, כאשר שותפו נכנס לדירה באמצעות המפתח שמסר לו הנאשם, ונטל ממנה רכוש, הכולל תיק אדום, הכספת עצמה, וסיגרים ארוזים. כל אותה עת, הנאשם המתין ברכב, שוחח עם שותפו בטלפון והשקיף כי איש אינו מגיע.

תסקיר שירות מבחן:

4. בעניינו של הנאשם נערכו שלושה תסקירים. על פי המתואר בתסקירים, הנאשם הינו בן 26 נשוי, אב לתינוקת כבת שנה אשר נולדה במהלך ההליכים בתיקים דנן, ואשתו נמצאת כיום בהריון מתקדם. הוא אינו עובד, מתגורר בבית אמו בבאר יעקב ונמצא בתנאי מעצר בית מלא מאז החלו ההליכים בתיק זה.

5. התסקיר הראשון נערך במסגרת תיק ההתפרצות. בתסקיר זה לא ניתנה המלצה שיקומית והודגש כי יש להציב לנאשם גבולות קונקרטיים באמצעות עונש מאסר, זאת בשל ההתרשמות כי קיים סיכון גבוה להתנהגות פורצת חוק גם בעתיד. לאחר הכרעת הדין בתיק הסמים, התבקש תסקיר משלים אודות הנאשם, אשר יכלול התייחסות לשני התיקים. גם בתסקיר המשלים שהוגש, מיום 22.11.15, לא בא השרות בהמלצה שיקומית, תוך מתן דגש לכך שחרף הדחייה, לא חלה התמתנות במעורבותו השולית, וניכר כי הנאשם מונע ממוטיבציה חיצונית, מתקשה לבחון את דפוסי העבריינים בצורה מעמיקה והינו אמביוולנטי כלפי הטיפול. לאור אלו, שירות המבחן סבר כי עדיין יש צורך בענישה קונקרטית של מאסר, אשר תציב עבור הנאשם גבולות משמעותיים. בדיון שהתקיים ביום 28.12.16 הצטרף סנגור נוסף לייצוגו של הנאשם ועקב כך נתבקשה דחייה של דיון הטיעונים לעונש; וכמו כן התקבלה בקשה לשלוח את הנאשם לתסקיר משלים נוסף, נוכח הטענה שבינתיים עבר הנאשם שינוי משמעותי בתקופה זו.

6. תסקיר משלים הוגש ביום 17.2.16. בתסקיר צוין כי כעת מביע הנאשם נכונות לערוך שינוי ולהשתלב בקהילה טיפולית לגמילה מסמים. שירות המבחן התרשם כי מדובר בהבנה עמוקה יותר לחומרת מצבו ולדפוסי ההתמכרותיים והשוליים, וכן לנזק שגרם לחברה, למשפחתו ולעצמו. יחד עם זאת הודגש, כי טרם ניתק את קשריו השוליים לחלוטין, וייתכן כי במצבי תסכול וקושי, ללא טיפול מתאים יהיה עשוי לחזור ולבצע עבירות. בשים לב לאמור, הומלץ על דחייה נוספת בכדי לבחון את שילובו בקהילה טיפולית "אילנות". המאשימה התנגדה להשתלבותו בקהילה, נוכח העונש הצפוי אשר בלאו הכי יכלול עונש מאסר, ועמדה על כך שיש להביא את התיק לסיומו וכי המשך הטיפול יעשה במסגרת ריצוי עונשו. לבסוף, לא התקבלה הבקשה להשתלבותו בקהילה ונקבע דיון לטיעונים לעונש.

ראיות לעונש:

7. לבית משפט הוגש גיליון רישומו הפלילי של הנאשם. מעיון בגיליון עולה כי לחובתו של הנאשם שלוש הרשעות קודמות: הראשונה, בבית דין צבאי בשל היעדרות מהשירות, שם הוטל עליו עונש מאסר של 50 יום; הרשעה שניה, בה הורשע בקבלת נכסים שהושגו בעוון, עבירה אותה ביצע בשנת 2013, בגינה הוטל עליו מאסר מותנה וקנס; וכן, הרשעה נוספת בעבירה אשר אף היא בוצעה בשנת 2013, בה הורשע בהחזקת סכין, בגינה נגזר עליו עונש מאסר בפועל של חודש, לצד מאסר מותנה.

8. אמו של הנאשם, הגב' אלה חדינטוב, עלתה להעיד. במסגרת עדותה סיפרה אודות הקשיים שהיו לנאשם בהתבגרותו ועל כך שבתקופה זו נאלצה להיעדר מהבית בשל הצורך בפרנסת המשפחה, כאשר בעלה היה חולה, והיא העידה כי לא הבינה בזמן אמת כי בנה נדרש לטיפול מקצועי וצמוד; והיא סבורה כי המצב האמור הוא אשר הוביל בסופו של דבר להתדרדרותו של הנאשם ולהיגררות אחר חברה עבריינית. עוד הוסיפה, כי כיום הוא נמצא במעצר בביתו כבר במשך שנתיים. היא לקחה על עצמה את האחריות לסייע לו, ולהעניק לו ולמשפחתו רווחה כלכלית במגוריהם אצלה, וזאת על מנת שיצליח לצאת מהמערבולת בה מצוי ולבנות את חייו מחדש. כיום היא שמה לב לתהליך שעבר, אשר החל לפני שבעה חודשים, אז בא אליה ואמר כי מעוניין בטיפול וכי הוא זקוק לעזרה על מנת שלא ליפול חזרה למקומות האלה. לדבריה, הוא הבין כי עד עכשיו התעסק בטפל ולא בעיקר ומבין את האחריות שיש לו כלפי משפחתו - אשתו, בתו והילד הצפוי להיוולד להם בקרוב. הוא נמצא בדרך הנכונה והדבר מתבטא בדרך בה דואג למשפחתו ובטיפול שהוא מקבל באופן פרטי, המעניק לו כלים להתמודדות. כל משפחתו התגיסה לטובת העניין ודואגת לכך שתהיה לו עבודה. כמו כן ביקשה האם, כי במידה ויגזר עליו עונש מאסר, תינתן לו האפשרות להמשיך את הטיפול במסגרת הכלא.

טענות הצדדים:

9. בהתייחס לתיק ההתפרצות טוענת המאשימה כי מדובר בפגיעה בפרטיותו של אדם וקניינו, תוך פלישה למקום האינטימי ביותר, ביתו. הנסיבות שתוארו בכתב האישום מלמדות כי מדובר במעשה מתוכנן היטב ומוקפד, אחרי שהנאשם שמר בידיו את מפתח הדירה והשאיר במכוון כספת פתוחה. בזמן הפריצה עצמה, הנאשם לקח חלק פעיל, כאשר הוא מכווין את שותפו בטלפון ומתצפת שלא מגיע מישוהו. כמו כן מודגש, כי המניע למעשיו הינו עבריינות נוכח בצע כסף.

10. נוכח הענישה הנוהגת והנסיבות שתוארו, המאשימה מבקשת לקבוע מתחם ענישה של 12 - 24 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה הגישה מספר פסקי דין בכדי לתמוך במתחם זה, אליהם אתייחס בהמשך. בנוסף, ב"כ המאשימה הסבירה כי בתיק זה הגיעו הצדדים להסכמה לפיו, המאשימה תעתור למתחם של 12 - 24 חודשי מאסר, וככל שהתסקיר יהיה חיובי, ולא ייפתחו לנאשם תיקים נוספים, תבקש המאשימה להשית את העונש ברף התחתון של המתחם.

11. בהמשך לכך הגישה ב"כ המאשימה את גזר הדין שניתן בעניינו של השותף, אשר הורשע באותן עבירות. במסגרת גזר הדין קבע בית המשפט מתחם ענישה של 10 - 24 חודשי מאסר. נוכח שיקולי שיקום משמעותיים ביותר הוחלט בעניינו של השותף לסטות לקולא מן המתחם, ולבסוף נגזרו עליו 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. בית המשפט ציין בגזר הדין כי הינו סבור שיש הצדקה להבחין מהותית בין שני הנאשמים, מאחר שלנאשם דן חלק משמעותי יותר מזה של שותפו בתכנון ובניצול הסיטואציה. ב"כ המאשימה מדגישה, כי בהתאם להסכם אליו הגיעו הצדדים, לא הייתה חובה מצדם לעתור לעונש בתחתית המתחם וזאת מאחר שלנאשם נפתח תיק נוסף מאז, הרי הוא התיק שלפנינו. יחד עם זאת, בשים לב לשיקולי השיקום המשמעותיים אותם הציג, וכן לאור עקרון אחדות הענישה, מבקשת המאשימה לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם.

12. אשר לתיק הסמים, המאשימה עומדת על כך שאף אם מדובר בעבירה של החזקה בלבד, מדובר בפגיעה באינטרסים המוגנים של עבירות הסמים בכללותן. בין אלו יש לציין, את הקשר ההדוק שבין סמים לאלימות ועבריינות, והתוצאות ההרסניות הנגרמות לפרט מההתמכרות עצמה. על פי כתב האישום, מדובר בכמות גדולה ביותר של 300 בולים שנמצאו ברכבו של הנאשם. אלמלא היו בולים אלו נתפסים במועד, הנזקים שהיו יכולים להיגרם היו גבוהים ביותר.

13. ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, טוענת המאשימה כי הענישה המחמירה בעבירות סמים לא יוחדה רק לסוחרים, אלא לכל מי שמשולב במערך ההפצה, לרבות מחזיקים. בעניין זה מפנה ב"כ המאשימה לפסק דין של בית משפט שלום ת"פ 33125-01-14 **מדינת ישראל נ' אבו לבן** (15.5.15) בו מציין בית המשפט (בסעיף 10) כי לסברתו, לא קיים הבדל מהותי בין עבירת סחר בסם מסוג מסוים ובכמות מסוימת, לבין החזקתו שלא לצריכה עצמית של אותו סוג סם ובאותה כמות. בעת שנאשם מורשע בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, ברור הדבר שהסם מוחזק למטרות סחר והפצה. כמו כן מפנה ב"כ המאשימה למספר פסקי דין אשר חלקם דומים למקרה שלפנינו בשל היקף החומר, וחלקם בשל סוג החומר, אליהם אתייחס בהמשך.

14. המאשימה סבורה כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות דן נע בין 18 - 36 חודשי מאסר, וזאת בשים לב לנסיבות שצינו ולענישה הנוהגת בפסיקה הקיימת.

15. בתוך מתחם הענישה, מבקשת המאשימה להשית את העונש ברף התחתון נוכח שיקולי השיקום, ברם יחד עם זאת מדובר לסברתה בתהליך טיפולי הנמצא רק בתחילתו, ואין המדובר במי שהפך ושינה את חייו באופן כה

משמעותי עד שיצדיק חריגה מן המתחם. בנוסף מודגש, כי הנאשם הורשע בהחזקת סם שלא לצריכה עצמית, דבר המלמד על התנהגות עבריינית ולא על מעשה שנעשה בשל התמכרות לסמים. בשים לב לכך, ההשתלבות בקהילה טיפולית והליך גמילה אינם צריכים לעמוד במרכז הדיון, ומדובר למעשה בנסיבות הדומות לכל עבריו אשר החל תהליך טיפולי ונמצא ממש בראשיתו. תהליך זה הינו כמובן מבורך, אולם אין מניעה להמשיכו בין כותלי בית הכלא. הואיל וכך, המאשימה מסכימה כי יש לתת משקל משמעותי ביותר לשיקול השיקום, אף על פני שאר השיקולים שיש לזקוף לחובתו, אולם אין כל מקום לסטות ממתחם הענישה. בנוסף מבקשת המאשימה להטיל על הנאשם עונש של קנס כנהוג בעבירות סמים, על מנת להעביר מסר ברור והרתעתי.

16. מנגד, ב"כ הנאשם חולק על מתחמי הענישה להם עותרת המאשימה.

17. בהתייחס לתיק ההתפרצות, טוען ב"כ הנאשם כי לא ניתן להצדיק מצב בו הפער בין עונשו של הנאשם לעונשו של שותפו יהיה כה גדול. אף אם יקבע בית המשפט כי ניתן להבחין ביניהם, הרי שפער כה משמעותי כפי שטוענת לו המאשימה, אינו ממלא אחר עקרון אחדות הענישה ויוצר תוצאה בלתי סבירה. לדבריו, די בכך שעונש המאסר אותו יקבל לא יבוצע בעבודות שירות אלא במאסר, כדי לבטא את האבחנה הנדרשת בין השניים. בנוסף טוען ב"כ הנאשם כי המעשים נעשו על רקע לחץ כלכלי, ברגע אחד, ללא שיקול דעת וחשיבה על ההשלכות. הנאשם הודה בתיק זה באופן מיידי ולקח אחריות על מעשיו, והדברים צריכים להיזקק לטובתו.

18. אשר לענישה הנוהגת הפנה ב"כ הנאשם למספר פסקי דין שניתנו בעבירות של התפרצות, המצביעים לטענתו על מתחמים נמוכים מאלו שעותרת להם המאשימה. לפסיקה זו אתייחס בהמשך.

19. בהתחשב בפסיקה ובנסיבות האירוע סבור ב"כ הנאשם כי העונש ההולם בתיק ההתפרצות נע בין מספר חודשי מאסר בפועל עד 12 חודשי מאסר, כאשר הוא עותר לכך שחלק מהעונש בתיק זה ירוצה בחופף לעונש בתיק הסמים.

20. אשר לתיק הסמים, ב"כ הנאשם מדגיש כי מדובר בהרשעה בעבירה של החזקת סם בלבד, כאשר כל הנזק הוא נזק תיאורטי, צופה פני עתיד, ולא נזק קונקרטי. לדבריו, יש להבחין באופן חד משמעי בין עבירת הסחר לעבירת ההחזקה, וטיעוניה של המאשימה בעניין זה אינם מתיישבים עם האבחנה שנעשית בחוק. בתמיכה לטיעוני הגיש ב"כ הנאשם לבית המשפט מספר פסקי דין בהם נידונו הרשעות בעבירות החזקה של סם, המצביעים לדבריו על מתחמים נמוכים מאלו שעותרת להם המאשימה, אליהם אתייחס בהמשך.

21. בהמשך לאמור מבקש ב"כ הנאשם להדגיש את נסיבותיו הספציפיות של הנאשם הנוגעות לשני התיקים, וביניהם את חלופי הזמן מאז ביצוע העבירות, את לקיחת האחריות בשני התיקים ואת נסיבותיו האישיות. הנאשם עבר דרך משמעותית ביותר בתקופה זו, הוא הפנים את המשמעויות של מעשיו והחל בתיקון ממשי. אמנם הוא אינו מצוי בסוף התהליך, אך לבית המשפט היכולת לסייע לו להשלימו, דבר שהוא אינטרס חברתי מובהק. מדובר למעשה במאסרו הראשון, כאשר ידוע כי היכולת לחזור לדרך הישר ולהשתקם אחר מאסר בכלא היא קשה הרבה יותר. כמו כן מדגיש ב"כ הנאשם, כי הנאשם שוהה במעצר בית מלא מאז החל ההליך בתיק הסמים ובכל התקופה לא הפר את התנאים ולא נפתח נגדו כל תיק חדש. לטענתו, עובדות אלו צריכות אף הן לקבל ביטוי בגזירת העונש.

22. ב"כ הנאשם בחר שלא לציין מתחם מסוים בתיק זה, אולם הוא סבור כי עונש הולם עבור שני התיקים יחד צריך להיות בין 12-15 חודשי מאסר. עוד הוא מבקש, כי ככל שייגזר על הנאשם עונש מאסר יורה בית המשפט על מאסרו במתקן כליאה אשר יאפשר את המשך ההליך השיקומי. כמו כן, נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם הוא סבור כי יש

להימנע מהטלת קנס גבוה.

23. בסוף דיון הטיעונים לעונש, ביקש הנאשם להשמיע את דברו בפני בית המשפט וכן להגיש מכתב שכתב. בדבריו אמר הנאשם כי מן הרגע הראשון שיתף פעולה עם המשטרה ולאורך כל הדרך סיפר את האמת; וכיום הוא מבין את חומרת מעשיו ונמצא בתהליך שונה לחלוטין. במכתב שהגיש מספר הנאשם כי הוא בחור צעיר שדרכו בחיים עוד סלולה לפניו; לדבריו, **"למדתי המון מהטעויות שלי והבנתי שזאת לא הדרך שאשריש בילדיי, אני מאוד מאוד מצטער על המעשים שעשיתי ולוקח אחריות. היום אני כן מבין מה באמת ההשלכות של המעשים שעשיתי והנזקים הרבים שגרמתי למשפחתי ולזולתי."** עוד הוסיף, כי מעצר הבית המלא היה קשה בפני עצמו והיווה סוג של מאסר. במהלך התקופה הוא החל לטפל בעצמו בעזרת עובדת סוציאלית, והוא שותף מלא בגידול בתו ובכל מטלות הבית. לבסוף כתב, **"היום אני מבין באמת שלא אחזור על הטעויות האלה יותר כי אאבד את משפחתי"**, וביקש שבית המשפט יתחשב בו.

דיון והכרעה

24. בהתאם למצוות המחוקק בסימן א'1 לפרק ו' לחוק, יש לקבוע מתחם ענישה עבור כל אחד מכתבי האישום תוך שקילת הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

ת"פ 40747-10-13 - תיק ההתפרצות

25. **הפגיעה בערכים החברתיים:** מדובר בפגיעה בקניינו של המתלונן, חדירה לפרטיות ולמקום מבצרו של אדם, וכן פגיעה בתחושת הביטחון הפרטית והכללית. לעניין זה יפים דבריו דלהלן של כב' השופט מלצר בכל הנוגע לעבירת ההתפרצות למקום מגורים (ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ. אורן אואזנה** (31.12.08) בפסקה 8):

לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ'עבירות נגד הרכוש' (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: 'ביתו של האדם' - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם.

26. **נסיבות ביצוע העבירה לפי סעיף 40ט' לחוק:** מדובר במעשה מתוכנן היטב מבעוד מועד, כחצי שנה לפני הפריצה עצמה, תוך שהנאשם משאיר במכוון כספת בדירה על מנת לקחת רכוש יקר של מי שישתמש בה. חלקו של הנאשם באירוע הוא מרכזי; הוא מתכנן את כולו, ובזמן האירוע עצמו לוקח חלק פעיל - מגיע לדירה, מביא לשותפו את המפתח, מצוי איתו בקשר טלפוני ומתצפת לראות שאיש אינו מגיע. ביכולתו של הנאשם להבין את אשר עשה ואת השלכות מעשיו, הוא הונע מבצע כסף, כאשר לדבריו היה מצוי בדחק כלכלי בשל הולדת בתו. כתוצאה מהאירוע נלקח מהדירה תיק, כספת וסיגרים (אם כי בכתב האישום לא צוין דבר בעניין תכולת הכספת וערכה).

27. **הענישה הנוהגת:** כאמור, הצדדים הגיעו להסדר לפיו תעתור המאשימה למתחם ענישה של 12 - 24 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה הגישה מספר פסקי דין המצביעים על מתחמים דומים בעבירה של התפרצות, כפי שיפורט להלן.

עפ"ג 56440-06-14 **מדינת ישראל נ' אלברז** (20.10.14): ערעור המדינה בעניינו של נאשם אשר הורשע בעבירה של התפרצות וגניבה. לאחר הרשעתו הוא צירף שמונה תיקים נוספים שונים שעיקרם בעבירות רכוש. במסגרת הערעור קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם בעבירת התפרצות נע בין 12 - 24 חודשי מאסר בפועל, וזאת חלף מתחם של 8 - 9 חודשים שנקבע בגין עבירה זו בערכאה הראשונה.

ע"פ 748-03-14 **מדינת ישראל נ' עתמאלה** (1.4.14): ערעור המדינה בעניינו של נאשם אשר הורשע בששה אישומים שונים שענינם הכולל הוא: התפרצות, סיוע להתפרצות, ניסיון להתפרצות וכן גניבות מבתי מגורים. הערעור נסוב בעיקר על כך שהערכאה הראשונה קבעה עונש אחד עבור כל האישומים יחד, והשיתה על הנאשם עונש מאסר של 30 חודשים. במסגרת פסק הדין בערעור סבר בית המשפט המחוזי, כי המתחם ההולם לעבירת התפרצות אחת הינו בין 12 - 30 חודשי מאסר בפועל, ולבסוף החמיר את עונשו של הנאשם בגין ריבוי העבירות ל-42 חודשי מאסר בפועל.

28. מנגד, ב"כ הנאשם הגיש פסיקה המצביעה לדבריו על מתחמים נמוכים יותר, כפי שיפורט.

ע"פ 1592-14 **נתשה נ' מדינת ישראל** (10.7.14), בו דובר בנאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר, גניבה וכן בכניסה והתפרצות לבית מגורים. מדובר בשני אישומים בהם הורשע הנאשם יחד עם שותפים; בראשון, הנאשם ושותפיו פרצו לבית לאחר שפירקו את דלת הכניסה וגנבו מחשב נייד, מחשב לוח ומגבות. בשני, הנאשם ושותפיו נכנסו לבית לאחר שהסיטו את מצלמות האבטחה וגנבו מתוכו תכשיטים וארבעה מחשבים ניידים. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל, נוכח חלקו בשני אירועים. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של הנאשם, ובשל שיקולי שיקום ואחידות בענישה הקל בעונשו וקבע כי הוא ירצה 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

רע"פ 8671/12 **אבו נ' מדינת ישראל** (19.12.12): מדובר בנאשם אשר הורשע בהתפרצות בצוותא והחזקת סכין. הנאשם ושותפו פרצו לדירה באמצעות מפתח מותאם או גנוב וגנבו כ-95 תכשיטים, ולאחר חיפוש שנעשה ברכבו של הנהג נמצא סכין שהחזיק שלא כדין. הנאשם היה מכור נקי מסמים, המנהל אורח חיים נורמטיבי, ועל פי תסקיר שירות מבחן נראה היה כי הוא עתיד להמשיך ולשקם את עצמו. בית משפט השלום השית עליו עונש מאסר של 10 חודשים, לאחר שקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 חודשים לשנתיים. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי התקבל חלקית ועונשו הופחת ל-7 חודשי מאסר; ובית המשפט העליון דחה את בקשתו למתן רשות ערעור.

רע"פ 4028/08 **אזרזר נ' מדינת ישראל** (23.10.08), בו הורשע הנאשם בכניסה לבית מגורים וגניבה, לאחר שהוא נכנס לבית ונטל מתוכו רכוש ובו מצלמה ותכשיטים. בית משפט השלום גזר עליו 6 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי התקבל באופן חלקי, ועונשו הוקל בכך שניתן לו לרצות את עונש המאסר בעבודות שירות. בקשת רשות ערעור שהגיש נוכח הטענה כי היה צריך לחפוף את העונש לעונש אחר אותה ריצה, נדחתה.

רע"פ 4321/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (8.6.2010): מדובר בנאשם שהורשע בבית משפט שלום יחד עם שלושה שותפים נוספים בעבירות של קשירת קשר, כניסה למקום מגורים במטרה לבצע גניבה והחזקת רכוש החשוד כגנוב; זאת, לאחר שנתפסו כולם בעת שפרצו לדירה באמצעות מפתח ששכפלו. בית המשפט השית על הנאשם עונש מאסר של 8 חודשים לצד הפעלת מאסר מותנה של 12 חודשים, חלקו בחופף וחלקו במצטבר, באופן שתקופת

המאסר הכוללת עמדה על 15 חודשים. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי על קולת העונש התקבל, ועונשו של הנאשם הוחמר כך שהושתו עליו 12 חודשי מאסר, ועונש המאסר המותנה הופעל במצטבר, כך שתקופת מאסרו הכוללת הועמדה על 24 חודשים. בקשת רשות ערעור של הנאשם לבית המשפט העליון נדחתה.

29. בנוסף לאלו, אין להתעלם מקביעת בית המשפט השלום דלהלן בת"פ 40747-1-13 (כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי) בגזר הדין שניתן בעניינו של השותף, אשר ניתן בטרם צורף לתיק שלפנינו:

הצדדים הציגו לבית המשפט פסיקה. מקובלת עלי טענתה העקרונית של המאשימה, שכלל גובש בפסיקה מתחם שנע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשים, עם זאת לא זאת בלבד שבתי המשפט חזרו ושנו שגם לעניין קביעת המתחם יש משמעות וחשיבות לנסיבות המעשה, אלא גם שבתקופה האחרונה ניתן בבית המשפט העליון פסק דין, שאשרר מתחם של 6 חודשי מאסר ועד 20 חודשים, בנסיבות של התפרצות, גניבה וקשירת קשר ביחס לשני אירועים (ע"פ 370/14- נתשה נ' מ"י).

בחינת נסיבות המעשים שלפניי, בהתחשב בכך שמדובר במעשים בעלי שלבי תכנון, שיש התארגנות לקראתם ונעשים על-ידי שניים ובהתחשב בכך שהעבירה לוותה גם בגניבת רכוש מובילות אותי למסקנה כי מתחם הענישה נע בין 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשים.

בנוסף, יש מקום לענישה כספית בהתחשב בסוף המעשים הנעשים מטעמים של כדאיות כלכלית ומצדיקים ענישה שתעקר כדאיות זו.

30. כאמור, בגזר דינו של השותף חרג בית המשפט ממתחם זה, נוכח שיקולי שיקום משמעותיים, וגזר עליו עונש של 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. בהקשר זה ציין בית המשפט כי ניתן לאבחן בין עונשם של השניים, לא רק נוכח נסיבות אישיות שונות אלא גם בשל חלקם השונה במעשה עצמו:

כתב האישום עניינו בשני נאשמים. משיקולים הקשורים בנאשם מס' 1 נדחה הטיעון בעניינו למועד אחר, אלא שלהשקפתי, בתיק זה ייתכן שיש גם הצדקה מהותית להבחין בין הנאשמים השונים. זאת, לאור העובדה שהנאשם 1 כמפורט בכתב האישום, ניצל סיטואציה בדירה בה התגורר בשכירות, נטל מפתח עם תום תקופת השכירות והשאיר כספת פתוחה, הכול מתוך תכנון לקדם מעשה עבירה, ואילו נאשם 2 שנותן את הדין בפניי היום, נכנס לתמונה רק בשלב מתקדם יותר, בסמוך לביצוע מעשה ההתפרצות.

31. לאחר עיון בפסיקה שהוצגה על ידי הצדדים, ובחינת נסיבות המקרה, מקובלת עלי קביעת בית המשפט השלום באשר למתחם הענישה בנסיבות העניין, הנע בין 10 - 24 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 48938-01-15 - תיק הסמים

32. **הפגיעה בערכים החברתיים:** כידוע, נגע הסמים פוגע קשות בחברה, משחית את הגוף ואת הנפש, וגורם בדרך עקיפה אך בטוחה לעבירות רכוש, לזנות וקלקלותיה ולצורות החמורות של עבירות הרכוש, המגיעות במקרים רבים לכלל אלימות; שכן, מעבר לפגיעה במתמכרים, פיזית ונפשית, נאלצים המכורים המשועבדים להשחית עצמם, בעבירות שונות, והופכים מקרבנות הסחר לפוגעים בציבור הרחב. בתי המשפט הציבו להם מטרה לבער את אותה מכת מדינה, המכלה כל חלקה טובה. בעניין זה, ראויים לאזכור דבריו של כב' השופט זמיר בבש"פ 3899/95 **מדינת ישראל נ' ג'מאל** (3.7.95) "**אכן, הסחר בסם הוא ראש וראשון לעבירות: דומה כי אין עבירה חמורה ממנו מבחינת**

עמוד 7

הנזק לחברה. ניתן לומר עליו שהוא שורש פורה ראש ולענה, שהוא הורס חיים רבים ומצמיח עבירות קשות. כגודל הנזק שמקורו בסמים כך צריכה להיות גם עוצמת המלחמה בסמים."

33. **נסיבות ביצוע העבירה לפי סעיף 40ט' לחוק:** בבחינת הנסיבות בעבירת החזקת הסמים יש לבחון את חומרת הסם ומסוכנותו לצד היקף הכמות שהוחזקה. בענייננו מדובר בכמות גדולה יחסית של 300 בולים של LSD, סם מסוכן בעל השפעות הזייתיות. עצם החזקת הסם בהיקף רחב מלמד כי הסם נועד להפצה, והיא ממקמת את הנאשם בשרשרת האנשים האחראים להפצתו. יחד עם זאת, מקובלים עלי דברי ב"כ הנאשם שאין לראות בו כמי שהורשע בסחר, נוכח האבחנה הברורה בחוק בין החזקה לסחר, ובהתאם לכך יש לגזור את עונשו. אשר לנזק, מדובר בנזק פוטנציאלי גבוה כאשר אילולא היו נתפסים הסמים היו מופצים בולים אלו, והסכנה הטמונה בכך ברורה. כמו כן, מדובר בנאשם שהבין את מעשיו כאשר ההחזקה לא נעשתה על רקע התמכרותי אלא כחלק מפעילות עבריינית כללית.

34. **הענישה הנוהגת:** ככלל, מדיניות הענישה בעבירות סמים היא מדיניות ענישה מחמירה. כך למשל, קבע בית המשפט העליון בע"פ 4597/13 פיצו נ' **מדינת ישראל** (22.9.14): **"בית משפט זה קבע לא אחת כי יש להיאבק בתופעת הסמים, מן הייצור ועד ההפצה, באמצעות ענישה מרתיעה אשר הולמת את נסיבות ביצוע העבירה. בין היתר, בהתחשב בכמות הסם וסוגו, חומרת העבירות שבוצעו, חלקו של הנאשם בביצוען ועברו הפלילי של הנאשם";** וכן, **"... ההלכה הפסוקה היא כי ככלל, בעבירות סמים, נסוגים השיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם מפני האינטרס הציבורי שבהרתעה והשרשת נגע הסמים"**.

35. הענישה בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית כוללת מנעד רחב, המושפע מנסיבותיו הייחודיות של כל מקרה ומקרה, בהתאם לסוגי הסמים שנמצאו, כמויות הסמים ונסיבות נוספות. מכאן, כי מלאכת קביעת מתחם העונש ההולם בעבירה זו אינה פשוטה, וקיים קושי מובנה להשוותו למתחמי ענישה אחרים. עם זאת, ניתן להתרשם מן הפסיקה העוסקת בעבירות הסמים מסוג דומה ובכמויות דומות, על מנת ללמוד מהו המתחם ההולם בנסיבות אלו. בעניין זה, הצדדים מפנים למספרי פסקי דין בכדי לתמוך בעתירותיהם, חלקם דומים למקרה זה בהיקפם וחלקם בסוג הסמים שהוחזקו כפי שיפורט להלן.

36. **פסיקה מטעם המאשימה:**

ע"פ 10498/05 **אלמקייס נ' מדינת ישראל** (22.5.06), שם מדובר בנאשם שהורשע בהחזקת סם שלא לצריכה עצמית לאחר שהחזיק בכ-32 גרם של חשיש ו-384 כדורים של אקסטזי. בית המשפט המחוזי גזר עליו עונש של 24 חודשי מאסר, וערעור שהגיש לבית המשפט העליון נדחה.

רע"פ 8630/10 **ביתן נ' מדינת ישראל** (25.11.10), בו נאשם אשר הורשע בסחר ובהחזקה של כמות לא גדולה של סם מסוג LSD. על פי כתב האישום, הנאשם נפגש עם שוטר סמוי ומכר לו סם מסוג זה בתמורה ל-350 ₪. בנוסף, נמצאו בתיקו סם נוסף מסוג LSD וכן חשיש במשקל 5.5 גרם. מדובר בנאשם צעיר בגילו, ללא עבר פלילי. בית המשפט השית עליו עונש מאסר של 9 חודשים. ערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי נדחה וכן בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון נדחתה גם כן.

ת"פ 3023/03 **מדינת ישראל נ' איצקוביץ'** (23.10.03): מדובר בנאשם שהורשע בשני מקרי סחר בסמים, כאשר בכל אחד מהמקרים הוא סחר ב-13 בולים של LSD בתמורה ל-1000 ₪. על הנאשם הושת עונש של 24 חודשי מאסר בפועל.

פסיקה מטעם הנאשם:

37.

ת"פ 1786/04 **מדינת ישראל נ' קריחלי** (22.6.05), בו מדובר בנאשם אשר הורשע בהחזקת סם מסוג הרואין במשקל נטו של 1.1328 גרם לצריכתו העצמית, ובהחזקה שלא לצריכתו העצמית של 56 ריבועי נייר מסוג **LSD**. לאחר טיפול ושינוי משמעותי שעבר הנאשם, השית עליו בית המשפט 5 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן קנס.

ת"פ 49441-09-11 **מדינת ישראל נ' יעקב** (9.7.14): הנאשם בתיק זה הורשע בהחזקה של 575 טבליות סם מסוג **LSD** שלא לצריכה עצמית, ובית המשפט קבע בגין עבירה זו מתחם ענישה של 12 - 24 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הנאשם צירף תיק של החזקת סכין, שם נקבע מתחם של מאסר מותנה ועד תקופת מאסר קצרה. בית המשפט השית על הנאשם עונש של 18 חודשי מאסר. יצוין כי מדובר היה בנאשם בעל עבר פלילי לא קל, אשר ריצה כבר מספר עונשי מאסר ולקח אחריות באופן חלקי בלבד.

38. על מנת לקבל אומדן מסוים של מתחמי הענישה הנהוגים, אבקש להפנות בנוסף לפסיקה אליה הפנו הצדדים, רע"פ 5176/03 **בן ציון סוריאנו נ' מדינת ישראל** (12.6.03), שם נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שנגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל, לאחר שהורשע בהחזקה של 88 טבליות סם מסוג **MDMA**, 50 ריבועי נייר המכילים סם מסוג **LSD**, 13 טבליות סם מסוג **MDMA**, 3.6057 גרם של קוקאין, ו-30.53 גרם של סם מסוג קאנבוס. בנוסף, אפנה לת"פ 13333-12-11 **מדינת ישראל נ' דניאלי** (23.10.12), שם הורשע נאשם בהחזקה של 992 טבליות של סם מסוג **MDMA**, סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 92.87 גרם (לצריכתו העצמית) וכן החזקה שלא לצריכה עצמית של 500 ריבועי נייר של סם מסוכן מסוג **LSD**. שם קבע בית המשפט המחוזי מתחם של 12 - 36 חודשי מאסר והושתו על הנאשם 22 חודשי מאסר.

39. לאחר עיון בפסיקה לעיל ובהתחשב בנסיבות הספציפיות של תיק זה, היקף החומר שהחזיק הנאשם וסוג הסם, כפי שפורט לעיל, מצאתי כי מתחם העונש ההולם בנסיבות דנן נע בין 10 - 30 חודשי מאסר בפועל.

שיקולים בתוך מתחמי הענישה:

40. אשר לגזירת העונשים בתוך המתחמים אותם קבעתי, שקלתי לחומרא את עברו הפלילי של הנאשם ואת הצורך הממשי להרתעתו כפי שהדברים עולים מתסקירי שירות המבחן. לקולא, שקלתי את נסיבותיו האישיות עליהן עמדו הסנגור, הנאשם עצמו ואמו, ובכלל זה את מצבו המשפחתי וההליך השיקומי אותו החל. אמינים בעיני דבריו של הנאשם על רצונו לערוך שינוי משמעותי בחייו, ונראה כי ישנה ההתגייסות של כלל משפחתו לטובת הצלחה בטיפול זה. יחד עם זאת, מדובר בהליך המצוי רק בתחילתו, ובשל כך יש לתת לכך משקל מדוד. יוער, כי בהקשר זה ברורה אמירת בית המשפט העליון כי בעבירות סמים יש ליתן משקל ממשי לשיקול ההרתעתי אל מול השיקולים האישיים. בהתחשב באמור סבורני כי יש לקבוע את עונשו של הנאשם ברף התחתון של שני מתחמי הענישה, אולם לא בקצותיהם.

41. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. בגין הרשעתו בתיק הסמים (ת"פ 48938-01-15), 14 חודשי מאסר בפועל.

בגין הרשעתו בתיק ההתפרצות שצורף (ת"פ 40747-10-13), 12 חודשי מאסר בפועל, כאשר מחציתו של העונש ירוצה בחופף לעונש בתיק הסמים, וזאת מאחר שסברתי כי יש מקום להקל עמו נוכח ההליך השיקומי אותו החל, הסכמתו לטיפול והרצון הכנה לשינוי. כמו כן, אני סבור כי יש מקום להקלה זו לאור עקרון אחדות הענישה, בהתחשב

בכך שעל שותפו של הנאשם בתיק זה נגזרו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ב. על בסיס האמור, ירצה הנאשם במצטבר עבור שני התיקים יחד עונש מאסר של 20 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו כדלהלן: בתיק ההתפרצות, מיום 15.10.13 ועד 20.10.13; ובתיק הסמים, מיום 15.1.15 ועד 11.2.15.

ג. עונש מאסר על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו כאשר התנאי יופעל במידה ויעבור עבירת סמים שלא לצריכה עצמית או עבירת רכוש.

ד. קנס בגובה 5,000 ₪ אותו ישלם תוך חודשיים ממועד שחרורו מן הכלא.

42. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו ביום 31.8.16 (עד השעה 10:00), בבית המעצר "ניצן", כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל את האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, בטל': 08-9787377, 08-9787336.

43. להבטחת התייצבותו של הנאשם, אני מורה כי עליו להפקיד את דרכונו במזכירות בית המשפט השלום ראשון לציון לא יאוחר ממחר 7.7.16. כמו כן אני נותן בזה צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הנאשם, וכן מורה כי על הנאשם לחתום נוכחות בתחנת משטרת ישראל ראשון לציון פעם בשבוע בימי א' החל מיום 10.7.16. פרט לתנאים אלה, לא יחולו מכאן ואילך תנאי מעצר הבית בו שהה הנאשם עד היום.

44. כמו כן, הנני פונה לרשויות השב"ס על מנת שיפעלו למען השתלבותו של הנאשם במהלך תקופת מאסרו בתכנית שיקום המתאימה עבורו.

45. זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

46. המזכירות תעביר העתק של גזר הדין למשטרת ישראל תחנת ראשון לציון.

ניתן היום, ל' סיוון תשע"ו, 06 יולי 2016, בהעדר הצדדים.